

Sygn. akt II W 150/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 24 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze - Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Beata Chojnacka Kucharska

Protokolant Grzegorz Kosowski

przy udziale oskarżyciela publicznego Naczelnika Urzędu Skarbowego w J. – oskarżyciela skarbowego M. K.

po rozpoznaniu w dniu 24.04.2018r.

sprawy przeciwko **D. S.**

synowi A. i I.

urodzonemu (...) w C.

oskarżonemu o to, że:

w J., województwo (...), pełniąc funkcję Prezesa Zarządu Spółki z o.o. „DS. (...), NIP (...) z siedzibą w P. ul. (...), odpowiadając za jej sprawy podatkowe, a w szczególności za terminowe deklarowanie i płacenie podatków, mimo obowiązku, uparczywie nie wpłacił w ustawowych terminach, tj. od dnia 15 marca 2017 r. do dnia 15 września 2017 r. na rachunek bankowy Urzędu Gminy J. zadeklarowanego podatku od nieruchomości za 2017 r. w łącznej kwocie 20.055,00 zł, co stanowi naruszenie art. 6 ust. 9 pkt 1-3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 716 ze zm.);

to jest o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w związku z art. 9 § 3 k.k.s.

I. uznaje oskarżonego D. S. za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks i za to na mocy art. 57 § 1 kks wymierza mu karę grzywny w wysokości 1000 (jednego tysiąca) złotych;

II. na mocy art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych;

III. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. P. kwotę 600 zł tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu, w tym kwotę 138 zł tytułem podatku od towarów i usług.

Sygn. akt II W 150/18

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w trakcie rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony D. S. w 2017 r. pełnił funkcję Prezesa Zarządu spółki z o.o. „DS. (...) z siedzibą w P.. Posiadał 100 % udziałów w spółce. Z racji pełnionej funkcji odpowiadał za sprawy podatkowe spółki. Do nich zaliczyć należy m.in. obowiązek terminowego deklarowania, następnie płacenia podatków, w tym podatku od nieruchomości. Oskarżony złożył w dniu 22.03.2017r. w imieniu spółki deklarację na podatek od nieruchomości z 2017 r. W deklaracji wskazał kwotę podatku od nieruchomości stanowiących własność spółki – 28 649,84 zł. Od 15 marca 2017 r. do 15 września 2017 r. oskarżony nie wpłacił należnego podatku, płatnego w comiesięcznych ratach.

Dowód: - informacja o naruszeniu przepisów prawa k. 3,

- lista zaległości k. 4-5,

- deklaracja k. 6-7,

- wydruk z KRS k. 8-10,

Oskarżony D. S. ma 58 lat. Oskarżony nie był uprzednio karany.

Dowód: - dane o karalności oskarżonego k. 47.

Oskarżony D. S. w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym nie składał wyjaśnień. Postępowanie przygotowawcze i sądowe toczyło się w stosunku do nieobecnych.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wszystkim zgromadzonym w sprawie dokumentom wskazującym na fakt posiadania przez spółkę (...) (...) z o.o. z siedzibą w P. nieruchomości podlegających opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, funkcji pełnionej w spółce przez oskarżonego, zobowiązania w podatku od nieruchomości wskazanym w deklaracji podatkowej DN-1 oraz braku zapłaty podatku w okresie od 15 marca 2017 r. do 15 września 2017 r. Brak jest jakichkolwiek przyczyn by dokumenty te, ich wiarygodność, kwestionować zważywszy na ich pochodzenie i wystawcę. Z dokumentów tych wynika niezbicie, że oskarżony D. S. będąc prezesem spółki mimo złożenia deklaracji w imieniu spółki na podatek od nieruchomości, podatku tego nie uiścił.

W ocenie Sądu nie ma żadnych wątpliwości, że oskarżony D. S. pełniąc funkcję Prezesa Zarządu Spółki z o.o. „DS. (...) z siedzibą w P. odpowiadając za jej sprawy podatkowe, a w szczególności za terminowe deklarowanie i płacenie podatków, mimo obowiązku, upoczywie nie wpłacił w ustawowych terminach, tj. od dnia 15 marca 2017 r. do dnia 15 września 2017 r. na rachunek bankowy Urzędu Gminy J. zadeklarowanego podatku od nieruchomości za 2017 r. w łącznej kwocie 20 055 zł., co stanowi naruszenie art. 6 ust. 9 pkt 1-3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych i tym samym wypełnił znamiona wykroczenia skarbowego określonego w art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks. Niewątpliwie nieruchomości wskazane przez oskarżonego w deklaracji podatkowej, stosowanie do treści art. 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, a stosownie do art. 3 tej ustawy podatnikami tego podatku są osoby prawne będące właścicielami nieruchomości. Art. 6 ust. 9 ustawy stanowi natomiast, że osoby prawne są obowiązane składać, w terminie do dnia 31 stycznia, organowi podatkowemu właściwemu ze względu na miejsce położenia przedmiotów opodatkowania, deklaracje na podatek od nieruchomości na dany rok podatkowy, sporządzone na formularzu według ustalonego wzoru, a jeżeli obowiązek podatkowy powstał po tym dniu – w terminie 14 dni od dnia zaistnienia okoliczności uzasadniających powstanie tego obowiązku, wpłacać obliczony w deklaracji podatek od nieruchomości – bez wezwania – na rachunek właściwej gminy, w ratach proporcjonalnych do czasu trwania obowiązku podatkowego, w terminie do dnia 15. każdego miesiąca, a za styczeń do dnia 31 stycznia. Wyłącznie w przypadku gdy kwota podatku nie przekracza 100 zł., podatek jest płatny jednorazowo w terminie płatności pierwszej raty. Oskarżony od 15 marca 2017 r. do 15 września 2017 r. nie wpłacił w ratach należnego podatku od nieruchomości, a zważywszy na czas tego zaniechania należało uznać, że czynił to upoczywie. Na zaistnienie znamienia upoczywego niewpłacania podatku w terminie, będącego warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1

kks wskazuje cykliczność owego zaniechania oskarżonego polegająca na umyślnym niestosowaniu się do wymogu terminowego płacenia podatku. Umyślność w działaniu oskarżonego, działanie w zamiarze bezpośrednim nie budzi żadnych wątpliwości. Składając osobiście deklarację na podatek od nieruchomości oskarżony miał świadomość konieczności uiszczenia podatku, jak i znał wysokość należnego podatku. Skoro jako prezes spółki posiadający 100 % udziałów w spółce nie wyzbył spółki z tego majątku to oznacza, że powinien dysponować środkami finansowymi za uiszczenie podatku. Oskarżony natomiast wyjechał do Australii nie interesując się spółką i jej zobowiązaniami. Wskazane okoliczności świadczą o rażącym lekceważeniu przez niego obowiązków podatkowych, wysokim stopniu zawinienia.

Sąd badając stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu wziął pod uwagę to, iż zaległość w podatku nie została choćby w części uiszczona. Miał na uwadze również wysokość należnego, a nieuiszczonego podatku, który obiektywnie w kontekście podatku od nieruchomości, stanowi dość istotną wartość. To świadczy o wysokim stopniu społecznej szkodliwości jego zachowania.

Przy wymiarze oskarżonemu kary Sąd miał na uwadze okoliczności wskazane w art. 12 kks i art. 13 kks tj. zarówno okoliczności świadczące o stopniu społecznej szkodliwości czynu, stopniu winy, a także miał na uwadze cele wychowawcze kary, prewencję indywidualną i oddziaływanie społeczne kary w formie prewencji ogólnej, rodzaj i stopień naruszenia obowiązków finansowych oraz ich rozmiar, w tym rozmiar ujemnych następstw czynu, uprzednia niekaralność oskarżonego. W tych warunkach Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny 1 000 złotych uznając, że tak ukształtowana kara odpowiada wszystkim dyrektywom sądowego wymiaru kary. Sąd uwzględnił wiek sprawcy dający podstawy do wnioskowania, że jest osobą mogącą podjąć zarobkowanie, mającą realne możliwości zarobkowe, przy tym skoro prowadzi działalność gospodarczą w formie podmiotu o wysokim stopniu zorganizowania, z pewnością jest osobą przedsiębiorczą.

Na podstawie art. 29 ust. 1 Ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w związku z § 17 ust. 1 pkt 1 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz ustanowionego oskarżonemu obrońcy z urzędu kwotę 600 zł. wobec złożonego w tym zakresie wniosku obrońcy, uwzględniając, to, iż obrońca został ustanowiony oskarżonemu w toku postępowania przygotowawczego, w dochodzeniu (180 zł.), a obrońca oskarżonego brał udział w jednym terminie rozprawy (420 zł.); nadto obrońca oskarżonego wskazał, iż koszty obrony nie zostały na rzecz obrońcy uiszczone. Sąd zasądził także na rzecz obrońcy oskarżonego należny od tej kwoty podatek od towarów i usług, zgodnie z § 4 ust. 3 w/w rozporządzenia.

Z uwagi na brak informacji o dochodach oskarżonego, jego zamieszkiwanie poza Europą, brak majątku na terenie RP, Sąd zwolnił w całości oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w oparciu o art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks.